

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 417/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vedené pod sp. zn. Rvp 2095/2011, sp. zn. Rvp 2096/2011, sp. zn. Rvp 2097/2011, sp. zn. Rvp 2099/2011, sp. zn. Rvp 2101/2011, sp. zn. Rvp 2104/2011, sp. zn. Rvp 2105/2011, sp. zn. Rvp 2117/2011, sp. zn. Rvp 2124/2011, sp. zn. Rvp 2172/2011, sp. zn. Rvp 2188/2011, sp. zn. Rvp 2190/2011 a sp. zn. Rvp 2191/2011 vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 202/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 222/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 204/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 224/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 124/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 4 CoE 282/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 282/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 165/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 123/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 6 CoE 189/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 144/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 305/2011 z 3. júna 2011 a sp. zn. 6 CoE 146/2011 z 23. mája 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 2095/2011, sp. zn. Rvp 2096/2011, sp. zn. Rvp 2097/2011, sp. zn. Rvp 2099/2011, sp. zn. Rvp 2101/2011, sp. zn. Rvp 2104/2011, sp. zn. Rvp 2105/2011, sp. zn. Rvp 2117/2011, sp. zn. Rvp 2124/2011, sp. zn. Rvp 2172/2011, sp. zn. Rvp 2188/2011, sp. zn. Rvp 2190/2011 a sp. zn. Rvp 2191/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 2095/2011.

2. Sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 16. augusta 2011, 17. augusta 2011, 22. augusta 2011 a 24. augusta 2011 doručené sťažnosti spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 CoE 202/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 222/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 204/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 224/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 124/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 4 CoE 282/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 282/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 165/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 123/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 6 CoE 189/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 144/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 305/2011 z 3. júna 2011 a sp. zn. 6 CoE 146/2011 z 23. mája 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv

o úvere uzavretých v období od 18. apríla 2006 do 4. septembra 2008 (ďalej len „zmluva“) poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 331,94 € až 1 659,70 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v troch mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2097/2011), v štyroch mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2188/2011), v šiestich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2117/2011), v ôsmich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2190/2011), v deviatich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 2099/2011) a v dvanástich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 2095/2011, sp. zn. Rvp 2096/2011, sp. zn. Rvp 2101/2011, sp. zn. Rvp 2104/2011, sp. zn. Rvp 2105/2011, sp. zn. Rvp 2124/2011, sp. zn. Rvp 2172/2011 a sp. zn. Rvp 2191/2011). Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, dostali sa do omeškania.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2095/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom zriadeným S., a. s., B. (ďalej len „rozhodcovský súd“), a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 16. júla 2009 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 5. augusta 2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného Okresným súdom Trenčín (ďalej len „okresný súd“) 30. septembra 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 61 Er 1964/2009-17 z 11. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 202/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2096/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 8. januára 2009 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 15. marca 2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 12. mája 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 61 Er 658/2009-16

z 11. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 222/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2097/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 14. apríla 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 24. septembra 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 9. februára 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 61 Er 82/2009-17 z 12. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 204/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2099/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 11. júna 2009 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 2. júla 2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 4. septembra 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 61 Er 1610/2009-16 z 11. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 224/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2101/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 12. júla 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 22. septembra 2007 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie.

Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 14. novembra 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 49 Er 3457/2007-10 z 12. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 124/2011 z 27. apríla 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

6. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2104/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 13. apríla 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 13. júna 2007 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 25. septembra 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 62 Er 2553/2007-16 z 21. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 CoE 282/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

7. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2105/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 15. februára 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 31. júla 2007 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 25. septembra 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 62 Er 2931/2007-16 z 21. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 282/2011 z 12. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

8. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2117/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom

právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 27. novembra 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 27. mája 2009 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 11. júna 2009 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 60 Er 898/2009-10 z 21. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 165/2011 z 23. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

9. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2124/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 17. mája 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 28. júla 2007 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 14. novembra 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 49 Er 2932/2007-10 z 12. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 123/2011 z 27. apríla 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

10. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2172/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 21. júna 2007 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 30. augusta 2007 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 21. septembra 2007 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 62 Er 3237/2007-16 z 21. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 189/2011 z 23. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

11. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2188/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 24. júla 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 10. septembra 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 27. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 60 Er 2177/2008-10 z 8. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 144/2011 z 23. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

12. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2190/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 21. februára 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 6. mája 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 16. júna 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 61 Er 1205/2008-14 z 12. januára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 19 CoE 305/2011 z 3. júna 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

13. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 2191/2011 sťažovateľka v súlade s rozhodcovskou dohodou uzatvorenou medzi sťažovateľkou a dlžníkom začala rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom a dlžník bol rozhodcovským nálezom právoplatne zaviazaný na zaplatenie dlhu zo zmluvy. Dňa 29. mája 2008 sa rozhodcovský nález stal vykonateľným a 26. augusta 2008 bol podaný návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor na základe poverenia udeleného okresným súdom 13. novembra 2008 začal nútený výkon rozhodnutia (exekúciu). Okresný súd následne uznesením č. k. 60 Er 2044/2008-10 z 8. februára 2011 exekúciu zastavil. Proti tomuto rozhodnutiu podala

sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 6 CoE 146/2011 z 23. mája 2011 tak, že rozhodnutie okresného súdu potvrdil ako vecne a právne správne.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tomto ohľade namietala, že „okresný súd z vlastného podnetu... zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol priestor účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie. ... Týmto postupom okresný súd porušil zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán, keďže zahájením konania z vlastného podnetu jednoznačne nahradil vôľu jedného z účastníkov exekúcie na úkor sťažovateľa, ktorý zahájením konania stratil právnu istotu a legitímne očakávanie užívať svoj majetok, nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie a následným zahájením núteného výkonu práva, tzv. exekúciou.“.

Podľa sťažovateľky: „Ďalším porušením práva sťažovateľa okresným súdom a krajským súdom v priebehu konania na zastavenie exekúcie... je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu.“

V nadväznosti na takéto porušenie práva na spravodlivý proces vidí sťažovateľka v napadnutých uzneseniach krajského súdu zároveň aj porušenie práva pokojne užívať majetok zo strany štátneho orgánu. Súd tým, že exekúciu zastavil, znemožnil nútený výkon práva, na ktorý sťažovateľke vznikol nárok na základe zmluvy o úvere a ktorý bol

zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom realizovaným v rámci exekučného konania pod dohľadom súdu.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva *„na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu“* napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 2095/2011, sp. zn. Rvp 2096/2011, sp. zn. Rvp 2097/2011, sp. zn. Rvp 2099/2011, sp. zn. Rvp 2101/2011, sp. zn. Rvp 2104/2011, sp. zn. Rvp 2105/2011, sp. zn. Rvp 2117/2011, sp. zn. Rvp 2124/2011, sp. zn. Rvp 2172/2011, sp. zn. Rvp 2188/2011, sp. zn. Rvp 2190/2011 a sp. zn. Rvp 2191/2011 a z neho vyplývajúcu právnu a skutkovú

súvislosť, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011).

Predmetom sťažností je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami, ktorými krajský súd potvrdil uznesenia prvostupňového súdu o zastavení exekúcie. Podľa názoru sťažovateľky namietanými uzneseniami došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivý proces tým, že krajský súd verifikoval zastavenie už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k nemu vyjadriť. Súčasne malo dôjsť aj k zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť sťažovateľke ako oprávnenej v exekučnom konaní odopreté právo na vrátenie majetku od povinných.

III.1 K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia

zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnostiach, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovým rozhodnutiam, ktorými bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu, ktorým bol rozhodcovský rozsudok rozhodcovského súdu. Konanie pred rozhodcovským súdom nadväzovalo na rozhodcovskú doložku uzatvorenú medzi sťažovateľkou a dlžníkmi v zmluve.

Podľa § 58 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“) exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže urobiť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať.

III.1.1 Sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 2095/2011, sp. zn. Rvp 2096/2011, sp. zn. Rvp 2097/2011, sp. zn. Rvp 2099/2011, sp. zn. Rvp 2104/2011 a sp. zn. Rvp 2105/2011 a sp. zn. Rvp 2190/2011

Krajský súd uzneseniami sp. zn. 19 CoE 202/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 222/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 204/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 224/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 4 CoE 282/2011 z 12. mája 2011, sp. zn. 19 CoE 282/2011 z 12. mája 2011 a sp. zn. 19 CoE 305/2011 z 3. júna 2011 potvrdil uznesenia prvostupňového súdu, ktorými tento exekúciu zastavil, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP. Z odôvodnení napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva jeho stotožnenie sa s rozhodnutiami okresného súdu, ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekúcie založil na § 45 ods. 1 písm. c) a ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, a to vzhľadom na zistenie, že rozhodcovský rozsudok, ktorý bol v označených veciach exekučným titulom, nebol spôsobilým exekučným titulom z dôvodu, že rozhodcovská doložka zakladajúca právomoc rozhodcovského súdu na konanie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorej účinky spôsobujú značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami zmluvných strán v neprospech dlžníka ako spotrebiteľa. V rámci dôvodov rozhodnutí prvostupňového súdu krajský súd v podstatnom uviedol:

„V predmetnej veci prebehlo konanie pred rozhodcovským súdom na základe rozhodcovskej doložky osobitne nevyjednanej, obsiahnutej na vopred predtlačenom formulári. Rozhodcovskú doložku si povinný osobitne nevyjednal a nemal na výber vzhľadom na jej splnutie s ostatnými štandardnými podmienkami. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým Všeobecným obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal oprávnený ako prvý. ... Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí... i bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve, uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom... Ak ide o neprimeranú doložku, prislúcha tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný. ... Rozhodcovský rozsudok síce nadobúda účinky rozsudku súdu, ale zákonodarca upravil postup ako zabrániť, aby sa plnenie priznané rozhodcom nevymohlo, ak okrem iného

odporuje dobrým mravom. Teda, ak je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý vzťah teória a prax navyše označujú za fakticky nerovný, nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. ... na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihliadne aj bez návrhu a rovnako bez návrhu súd exekúciu zastaví o plnenie z takejto neprijateľnej zmluvnej podmienky. Ak by takouto neprijateľnou zmluvnou podmienkou bola samotná rozhodcovská doložka a dodávateľ ju použije, v takomto prípade ide o výkon práv v rozpore s dobrými mravmi. Súd zastaví exekúciu v celom rozsahu, ak exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok rozhodcu alebo rozhodcovského súdu, ktorý svoju právomoc odvodzoval z neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy (§ 39, § 53 ods. 5, § 45 ods. 1 písm. c), ods. 2). ... Predpisy hmotného práva platia aj pre rozhodcovské konanie... a preto aj rozhodca bol povinný aplikovať zákon č. 250/2007 Z. z. a Smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993. ... konajúci rozhodca tieto právne predpisy nerešpektoval keď akceptoval 0,25 % denný úrok (91,25 % p. a.), ktorý je tak isto neprijateľnou zmluvnou podmienkou... Klausula o aplikácii Obchodného zákonníka podľa § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka alebo tzv. úver ako absolútny obchod pritom nie je žiadnou prekážkou na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, medzi ktoré patria aj ust. § 52 a nasl. týkajúce sa ochrany spotrebiteľa vychádzajúc zo subsidiarity Občianskeho zákonníka.“

Po uvedení odvolacích námietok sťažovateľky krajský súd v odôvodnení napadnutých uznesení ďalej uviedol:

„Odvolací súd preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní oprávneným vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Z daného titulu si osvojuje dôvody napadnutého rozhodnutia, na ktoré v celom rozsahu poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

K námietke oprávneného o aplikácii smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 v danej veci, keď smernice vydávané v rámci tzv. európskeho práva sú pre členské štáty záväzné, len pokiaľ ich členský štát neimplementuje do svojho právneho systému, uvádza, že podľa článku 288 Zmluvy o Európskej únii smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, pokiaľ ide o výsledok, ktorý sa má dosiahnuť. Členské štáty majú širokú možnosť

voľby, akú formu implementácie príslušnej smernice do svojho právneho poriadku zvolia. Smernica Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách bola implementovaná do Slovenského právneho poriadku dňom 01.04.2004 zákonom č. 150/2004 Z. z. z 02.03.2004, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1960 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (do ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka). Súd prvého stupňa však okrem toho, že skúmal povahu plnenia priznaného v rozhodcovskom rozsudku i z pohľadu uvedenej smernice, toto plnenie posudzoval aj podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda aplikoval aj správny právny predpis, do ktorého bola táto smernica implementovaná.

Pokiaľ ide o námietku oprávneného, že súd prvého stupňa skúmal rozhodcovský rozsudok už pri rozhodovaní o udelení poverenia súdnemu exekútorovi, kedy uznal exekučný titul za súladný so zákonom, na základe čoho udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, odvolací súd uvádza, že udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je také procesné rozhodnutie, ktoré by vylučovalo čiastočné alebo úplné zastavenie exekúcie pre nesúlad exekučného titulu so zákonom. Takýto postup je zákonný, výslovne upravený v § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Keďže súd je oprávnený v každom štádiu exekučného konania skúmať z úradnej povinnosti, či tu nie je daný niektorý z dôvodov, pre ktorý by musel exekúciu zastaviť, samotné udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preto nie je prekážkou pre rozhodnutie o zastavení exekúcie, keď sú preto splnené podmienky.

Ani ostatné odvolacie námietky oprávneného neboli dôvodné, vypořiadal sa s nimi už súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení napadnutého uznesenia, na ktoré odvolací súd v celom rozsahu poukazuje. “

III.1.2 Sťažnosti vedené pod sp. zn. Rvp 2101/2011, sp. zn. Rvp 2117/2011, sp. zn. Rvp 2124/2011, sp. zn. Rvp 2172/2011, sp. zn. Rvp 2188/2011 a sp. zn. Rvp 2191/2011

Krajský súd uzneseniami sp. zn. 6 CoE 124/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 6 CoE 165/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 123/2011 z 27. apríla 2011, sp. zn. 6 CoE 189/2011 z 23. mája 2011, sp. zn. 6 CoE 144/2011 z 23. mája 2011 a sp. zn.

6 CoE 146/2011 z 23. mája 2011 potvrdil uznesenia prvostupňového súdu, ktorými tento exekúciu zastavil, ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP, pričom svoj právny záver odôvodnil takto:

«Preskúmaním odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí správne aplikoval príslušné právne predpisy, ktoré aj správne vyložil. Správne vychádzal z ust. § 57 ods. 2, 3 Exekučného poriadku a ustanovenia § 45 ods. 2 zak. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, ktoré ukladá súdu zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/ (ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/, b/, alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, pravom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Zo znenia ustanovenia § 45 ods. 2 zak. č. 244/2002 Z.z. explicitne vyplýva, že pri zistení dôvodov uvedených v citovanom zákonom ustanovení súd výkon rozhodcovského rozsudku zastaví bez ohľadu na štádium, v akom sa výkon rozhodnutia, prípadne exekúcia nachádza.

Pre posúdenie dôvodu na postup podľa § 45 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, sa súd prvého stupňa správne zaoberal existenciou dôvodu pre uvedený postup podľa § 45 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona, t. j., či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, pravom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

Pri posudzovaní exekučného titulu z aspektov ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zák. č. 244/2002 Z.z. správne súd prvého stupňa vychádzal z ust. § 53 ods. 1 a 4 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a Smernice 93/13/ES a zisťoval, či úverová zmluva, na základe ktorej bol priznaný nárok oprávnenému, neobsahuje takú podmienku, ktorá má nekalý charakter a je preto absolútne neplatná. Správne pri skúmaní dospel k záveru, že rozhodcovská doložka má charakter nekalej podmienky, keďže spôsobuje v právach a povinnostiach zmluvných strán značnú nerovnováhu (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Rozhodcovskú doložku vo Všeobecných obchodných podmienok správne považoval súd prvého stupňa za nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti.

Smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nemá ako prameň komunitárneho práva horizontálny priamy

účinnok, ale existuje komunitárna povinnosť interpretovať vnútroštátne právo komunitárne komfortným spôsobom. Smernica podľa čl. 1 písm. q/ Prílohy považuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané. Zákaz neprimeranosti je tu potrebné chápať tak, že podnikateľ ako druhá zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy nesmie zneužívať svoje silnejšie postavenie - dané tým, že spotrebiteľ nie je fakticky schopný presadiť akékoľvek zmeny formulárových zmluvných podmienok, a že pri úverových zmluvách koná spotrebiteľ vlastne pod tlakom finančnej tiesne a tak podnikateľ vlastne môže získať nefair výhody, ktorou je aj prenesenie sporu zo sústavy nezávislých súdov na rozhodcu, s ktorým podnikateľ dlhodobo spolupracuje, poskytuje mu zdroj príjmu, v konaní nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, sú vylúčené opravné prostriedky.

Za neprimeranú je potrebné považovať rozhodcovskú doložku aj v danej veci, ktorá je súčasťou Všeobecných obchodných podmienok, ktoré predkladal oprávnený povinnému na formulári, pričom jej obsah povinný ani nemohol ovplyvniť. Z uvedenej doložky nie je transparentné, akým spôsobom a kto bude objektívnym rozhodcom pre riešenie sporu medzi účastníkmi, nie je možné z tejto doložky zistiť ani to, kde sa vlastne „dohodnutý“ rozhodcovský súd nachádza.

Odvolačný súd akcentuje osobitnú právnu úpravu v ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z.z., z ktorej pre súd vyplýva povinnosť ex officio sa zaoberať exekučným titulom. Ak exekučný titul bol vydaný na základe spotrebiteľského úveru, ktorého dojednania musia byť v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nemôžu obsahovať práva a povinnosti, ktoré nie sú v rovnováhe, a preto sú považované za nekalé a sankcionované absolútnou neplatnosťou, v dôsledku čoho samotnému exekučnému titulu možno odoprieť vykonateľnosť.

Na podporu tohto názoru odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, ktorý v rozhodnutí C-168/05 uviedol, že na rozhodcovský rozsudok v spore zo spotrebiteľskej zmluvy má súd kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadnuť z hľadiska jeho platnosti, resp. nulity takého rozhodcovského rozhodnutia a nie je potrebné jeho prípadne zrušenie postupom podľa vnútroštátnych predpisov.

Odvolačný súd sa zároveň v plnom rozsahu stotožňuje aj s odôvodnením súdu prvého stupňa v otázke výšky úrokov z omeškania, ktoré súd prvého stupňa správne posúdil ako neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Odvolací súd uzatvára, že súd prvého stupňa v danom prípade správne právne posúdil rozhodcovský rozsudok ako nulitný, vydaný rozhodcom, ktorý vyvodil svoju právomoc na konanie a rozhodnutie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, teda nejde o spôsobilý exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku a správne exekúciu zastavil.»

Ústavný súd v nadväznosti na citované odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 2007 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých uznesení krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní a Občianskeho zákonníka podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Napadnutými rozhodnutiami krajského súdu nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože už z povahy veci vyplýva, že ak všeobecný súd (v danom prípade okresný súd) je podľa zákona oprávnený rozhodnúť aj bez návrhu, t. j. ex offo, urobí tak aj bez vyjadrenia účastníkov konania, pričom neprichádza do úvahy aplikácia takých požiadaviek spravodlivého procesu, ako je kontradiktórnosť či rovnosť zbraní, ktorých porušenie sťažovateľka namietala. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Z uvedených dôvodov a s prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (resp. základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

III. 2 K namietanému porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami prvostupňového súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení nemožno vyvodiť závery, ktoré by signalizovali, že nimi došlo k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovaných prípadoch ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy a rozhodol v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Nemožno akceptovať ani námietku sťažovateľky, že zastavením exekúcií došlo zo strany štátneho orgánu k znemožneniu plnení, ktoré vznikli na základe zmlúv o úvere, pretože zmluvy o úvere napadnutými uzneseniami neboli vôbec dotknuté a ich posúdenie

nebolo ani pre rozhodovanie okresného súdu a krajského súdu v danej veci relevantné. Z okolností prípadov sťažovateľky vyplýva, že posudzovaná bola len platnosť rozhodcovských nálezov, ktorými boli dlžníci zviazaní zaplatiť dlh vyplývajúci z úverových zmlúv. Aj keď krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia príslušného okresného súdu, ktorými boli exekúcie zastavené z dôvodu neplatnosti exekučného titulu (a tým absencie jedného z predpokladov exekúcie), uvedené nebráni sťažovateľke domáhať sa na príslušnom súde podľa platných procesných predpisov vydania rozhodnutí znejúcich na plnenie dlžných peňažných súm v zmysle úverových zmlúv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že neexistuje taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom zaručeným v čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2011